

[Steen.]

værelsen. Vort Arbejde gælder det sidste. Det er en Delingslinie, som jeg tror man nøgternt maa regne med findes alle Vegne — ogsaa her. Men der er intet i vort Folks Historie, der er intet i den Udvikling, vi har bag os, og som det er vor Pligt og vor Opgave nu at bygge videre paa, som paa naturlig Maade begrundet, at Kampen mellem disse to Grundopfattelser skulde antage en Form og en Skarphed, som jeg ser der fra mange Sider, ogsaa her i Landet, lægges op til. Det er et alvorligt Ønske om at bidrage til, at dette undgaas, der er Udgangspunktet for de Ønsker om Forhandling, jeg har fremsat — og saadan skal mine Udtalelser forstaas.

Valdemar Thomsen: Det lød i og for sig meget opmuntrende, naar Statsministeren i sin Tale den 16. Oktober udtalte, at der under de nuværende Magtforhold ikke vil blive Tale om Hensynsløshed over for den ene eller den anden, men at det maa være en Selvfølgelighed, at vi maa søge at overbevise hinanden. Forhandlingens og Overbevisningens Vej er Forudsætningen for parlamentarisk og demokratisk Virksomhed — sagde Statsministeren. Og det samme gentog jo for øvrigt det ærede Medlem, som lige nu forlod Talerstolen, det ærede Medlem Hr. Steen. Nu maa det altsaa haabes, at det er mere end Talemaader.

Statsministeren bebudede, at der vil blive gennemført Foranstaltninger, som ikke lod sig gennemføre, saa længe et Vælger-Mindretal besad et kunstigt Landstingsflertal. En saadan Tilkendegivelse maa hilses med Tilfredshed; forudsat at man kan gaa ud fra, at det virkelig er Regeringens Hensigt — som det ærede Medlem Hr. Steen nu lige antydede — at komme bort fra den Favorisering, der har fundet Sted af Storing og Højfinans, en Favorisering, der saa afgjort har fundet Sted paa Landbrugets Bekostning, men som man maaske, foreløbig i hvert Fald, maa gaa ud fra har fundet Sted, fordi Regeringen var henvist til ikke alene at forhandle med det gamle Landstingsflertal, men ogsaa lade dette være medbestemmende ved den endelige Afgørelse. Det er i denne Forbindelse meget betegnende, naar det ærede Medlem Hr. Duborg kan sige, at de Konservative har været Regeringens gode Hjælpere i Valuta- og Toldpolitik; men hver Gang — tilføjede det ærede Medlem — det drejede sig om nye Skatter, som i særlig Grad ramte konservative Vælgere, saa blev pludselig Samarbejdet med Venstre en saare naturlig Ting.

For mig er der noget vist tilfredsstillende i at faa konstateret — selv om det ærede Medlem ikke siger det direkte —, at det var Landbruget, der under de tidligere bestaaende Magtforhold blev snydt og narret.

Statsministeren er klar over — han sagde det i en Tale, han holdt her i Tinget —, at vi maa føre en økonomisk Politik, hvorunder alle Erhvervs- og Arbejdsinteresser søges varetaget. Men desværre — varetaget og varetaget, det kan aabenbart være to Ting. Derimod vilde der ingen Tvivl være, hvis den højtærede Statsminister udtrykkelig havde sagt, at der maa tages ligeligt Hensyn til alle Sider gennem den økonomiske Politik, som føres. Og her vil jeg gerne understrege Sandheden i min Partifælle det ærede Medlem Hr. Hartels Udtalelser, der gik ud paa, at Utilfredshed i et Folk ikke opstaar, fordi der kommer trange Tider og dermed daarlige Levevilkaar — hvis Byrderne blot fordeles ligeligt. Nej, Utilfredsheden opstaar, naar Statsstyret ikke magter sin Opgave, naar der syndes mod Lighedens og Broderskabets Grundsætninger ved, at man ensidigt lader en Del af Befolkningen lægge Ryg til, medens andre, trods Kriser og Tilbagegang, kan nyde Livet og drikke af Dunken.

Nu faar vi saa se, om Regeringen vil en Politik, der deler Sol og Vind lige, om den tilstræber, virkelig tilstræber, Vilkaar, der betinger, at den enkelte Samfundsborger kan faa en Løn, der staar i et rimeligt Forhold til den samfundsnyttige Indsats, der præsteres.

Den højtærede Statsminister slap — forekommer det mig — noget let om ved det Spørgsmaal, jeg tillod mig at stille her i mit første Indlæg. Statsministeren kom i sit Svar til mig overhovedet ikke ind paa Realiteterne, og det svækker jo unægtelig i nogen Grad Tilsagnet om, at han vil følge Forhandlingens og Overbevisningens parlamentariske og demokratiske Vej. Hvad Mening er der i det hele taget med en Forhandling som denne, hvis ikke Regeringen ved sin Chef vil svare paa bestemte formulerede Spørgsmaal eller give Besked om sin Stilling til de store, afgørende Spørgsmaal om Valuta- og Rentepolitik? Om den Pjece, jeg omtalte i mit første Indlæg, er udgivet af Socialdemokratiet eller af Studenter-samfundets Oplysningsforening, som Statsministeren paastod, hvor Formanden for øvrigt er den socialdemokratiske Rigsdagsgruppes Formand, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — han er i hvert Tilfælde med i Ledelsen —, er naturligvis mig ret underordnet. Jeg sagde for øvrigt kun, at